

PREEK KRIJTBERG ZONDAG, 20 JUNI 2021
over Marcus, 4. 35 – 41

Gregory Brenninkmeijer SJ

D'r zit 'n hoop storm, dierbare vriendinnen en vrienden, veel wind en hoge golven in de lezingen van deze zondag. Job is sprakeloos, de leerlingen zijn doodsbang en Jezus slaapt. Maar als ze Hem eenmaal gewekt hebben en als Jezus de rust heeft teruggebracht, dan blijven er twee onbeantwoorde vragen over. De vraag van Jezus: “Waarom zijn jullie zo bang? Hoe is het mogelijk dat jullie nog geen geloof hebben? Én de vraag die de leerlingen bezighoudt: “Wie is Hij toch, dat zelfs wind en water Hem gehoorzamen?” Een vraag van Jezus en een van de leerlingen. En het evangelie geeft de antwoorden niet. We blijven met die vragen zitten. We zullen zelf de antwoorden moeten vinden.

Het is niet nodig om de antwoorden van de mensen uit Jezus tijd te vinden. Wij leven vandaag. En er zijn ook vandaag voldoende stormen die ons leven bedreigen, onze manier van leven of onszelf. We zijn net de storm van de Corona Pandemie aan het overmeesteren. Wellicht heeft die u angst gebracht. Misschien hebt u gebeden om bewaard te blijven. Hebt u zich tot Jezus gewend, Hem gewekt, in de hoop dat Hij die storm zou bedaren, het virus een halt toeroepen en ons zou terugvoeren naar de veiligheid van het gewone leven? Misschien hebt u indringend gebeden voor iemand die door het virus werd geraakt en die de strijd heeft verloren. Voelde dat alsof God lag te slapen

Het kan ook heel goed zijn dat het vooruitzicht van een niet te keren klimaatverandering U ernstig doet vrezen. Je doet wat je kunt om je CO2 voetafdruk te verkleinen, maar intussen ligt het plastic afval overal op straat en verstikt het leven in onze oceanen. Ik kan me voorstellen dat u in pure machteloosheid heel deze zaak in Gods handen hebt gelegd, maar dan lijkt het weer alsof Hij slaapt, want de dreiging van het klimaat neemt niet merkbaar af

Of is het de storm van het geweld op straat dat steeds hardere vormen aanneemt. Schiettuig en messen nemen steeds vaker de plaats in van argumenten in onze eigen buurten en maken onze leefwereld onveilig. Je kunt je op straat best onveilig voelen zeker als je een man of vrouw van kleur bent. Het acht-uur-journaal stelt ons wat dit betreft zelden gerust. Ja, het kan behoorlijk stormen en de golven kunnen dreigen en er zijn aanleidingen te over om naar God te vluchten met de woorden van de leerlingen: “Heer, raakt het U niet dat wij vergaan?” Maar dan komt Jezus met zijn vraag op ons af: “Waarom zijn jullie zo bang? Hoe is het mogelijk dat jullie nog geen geloof hebben?”

Waarom zijn jullie bang? Het lijkt een werkelijk stomme vraag. Natuurlijk zijn we bang. We hebben maar één leven en dat zouden we graag in vrede willen leven. We houden vast aan wat we hebben opgebouwd én, nog belangrijker, aan de mensen waar we van houden, die ons ter harte gaan en die we niet willen verliezen of gekwetst zien worden. In ogenblikken van gevaar voelen we ineens onze kwetsbaarheid, onze machteloosheid, en dan zoeken we naar een grotere macht om ons te hulp te komen, ons te verdedigen. Omdat we onze onmacht ervaren, daarom zijn we bang.

Hoe is het mogelijk dat jullie nog geen geloof hebben? Ik zou denken dat het feit dat we onze toevlucht nemen tot God in ons gebed een duidelijk bewijs is van ons geloof. Wat verwachtte Jezus anders dan dat we ons tot Hem zouden richten, Hem ons vertrouwen schenken? Ja, toen de leerlingen Jezus gewekt hadden deed Hij wat ze Hem vroegen. Hij hiep hen overleven. Maar om een of andere reden leek hij ontevreden over het feit dat ze Hem gewekt hadden.

Waarom hebben ze Hem eigenlijk gewekt? Hadden ze een extra paar handen nodig om het schip op koers te houden of leeg te hozen? Of verwachtten zij werkelijk dat Hij een wonder zou doen zoals Hij eerder ook al had gedaan om zo het schip en hun levens te redden?

Het antwoord kunnen we vinden in de tweede vraag, de vraag die de leerlingen bij bleef toen ze eenmaal veilig en wel weer aan land waren. "Wie is Hij toch?" Na alles wat zij met Jezus hadden ervaren begrepen ze nog niet dat Hij door God de Vader gezonden was, met een naam die alles verklaart: Jezus, dat betekent: God redt. Nee, ik krijg sterk de indruk dat ze Jezus gewekt hebben omdat ze een extra paar stevige handen nodig hadden. Een wonder verwachten of een ingreep door de hemel kon in hun ongelovige hersenen niet opkomen. En Jezus is teleurgesteld. "Hoe is het mogelijk dat jullie nog geen geloof hebben?" Jullie gebruiken mij als hulp aan dek, maar jullie geloven niet in wie ik werkelijk ben. Als jullie zouden geloven dat in mij God in jullie midden is, dan had je geen reden tot angst gehad. Dan was je er zeker van geweest dat je veilig was.

Nu terug naar ons hier, in onze kerk in Amsterdam. Het einde van de pandemie schijnt in zicht, maar er blijven nog genoeg stormen over. Zijn we bang? En waarom? We zijn natuurlijk niet de hele tijd bang, maar de angst loert toch overal om de hoek. En ik geef toe, er zijn voldoende redenen om je onveilig te voelen. En in een gemeenschap van gelovigen is het dan heel normaal dat we ons tot God richten om hulp. Maar hoe bidden we dan? Wat hopen we dat God voor ons zal doen? Gaan we God gebruiken om Hem te laten doen wat wij in onze beperktheid niet kunnen. Vinden we dat wij Hem moeten wekken om onze noden onder zijn aandacht te brengen, omdat Hij die anders misschien niet zou zien? Gebruiken we God als een extra stel machtige handen die van alles kunnen dat wij niet klaarkrijgen? Als we zo bidden, dan vermoed ik dat God zeer teleurgesteld zal zijn. Dan zou Hij tegen ons zeggen wat Jezus tot zijn leerlingen zei: Hoe is het mogelijk dat jullie nog geen geloof hebben?

God hoopt dat wij vertrouwen op zijn aanwezigheid in ons leven. Net zoals Jezus, slapend aan de achtersteven van de boot, hoopte dat zijn leerlingen zouden vertrouwen op zijn aanwezigheid. Jezus, slapend midden in een hevige storm is het perfecte symbool van God, die vaak afwezig lijkt in onze grootste nood. Onze God is een verborgen God, en het is uiterst moeilijk om jezelf vertrouwd over te leveren in de armen van God die we niet kunnen zien. Het voelt alsof we de storm alleen moeten trotseren, maar ons geloof zegt ons dat we niet alleen zijn. Als we ons durven toevertrouwen aan onze God, of we Hem nu zien of niet, dan zal blijken dat veel angst verdwijnt en menige storm gaat liggen. Amen